

 Confessió

No demanaré res de ningú, ni una paraula, ni el silenci, ni cap acció concreta i determinada.

He meditat en veu alta o almenys ho he intentat sobre l'ésser humà, sobre les seues possibilitats en aquesta vida i les actituds manifestades; he conclòs que em privaré, i molt, d'emetre cap judici. Som uns animals volubles, amb un pessic d'interès, però també capaços de bellesa i de bondat.

A tot estirar, potser, i per la confiança que m'he agafat envers vosaltres, us podria demanar un somriure, i una gran bondat envers els artefactes que la meua persona ha construït.

Us he obert el cor, heu vist la paleta de colors amb què dibuixe la vida. Sense vosaltres res de tot açò no s'hauria pogut dir, no tindria cap sentit.

Ésser humà amb els humans, rescabalar la vàlua de tota vida. Estimar el verd, abraçar el blau, recolzar la pell protectora, fer palesa la compassió, bategar en l'amor.

Transparent, us agràisc el regal de l'aventura que m'heu proporcionat.